

Дончо Цончев

Негодни за рая

За ореха има много легенди, най-смешната ми е била тази, която гласи: „Псувай като го брулиш, догодина да роди повече.“ Беше страхотна веселба с децата, когато ги учех да псуват, брулейки ореховите върхари с дълги прътове. Но после те порастоха и излетяха по света, а ние сега с майка им не можем да изядем орехите, които сами си падат през октомври, без да псуваме и да брулим.

Посадил съм някога пет-шест ореха, но не умрях, когато стволете им станаха дебели колкото ми е вратът – според друго предание. Вместо това Бог даде да остаряя и – като няма какво толкова друго – повечето време прекарвам в градината. Въдя домати, тикви, зеле – каквото си помислите, май все ще се намери в огромния ми двор. А то ни е много. Все се питам защо се блъскам всъщност.

С ябълките е особено интересно, те са десетина дървета, най-различни сортове. И раждат като луди. Разбира се, че ги берем, запазваме ги през зимата и до нови все има ябълки у дома. Но остават няколко касети, които пролет трябва да изхвърля на торището.

При брат ми случаят е двойно по-тежък, защото той е сам. И неговите деца са някъде по света, майка им си отиде, царство ѝ небесно. Амбициозният ми батко няма да падне под мене – той зверски се напъва в неговата градина и продукцията му е колкото моята. Даже ме превъзхожда с броколи, ягоди-месечарки и други екстри на работлив и умен човек.

Най-забавна при него е историята с киселото зеле. Всяка есен той пълни кацата, както и аз го правя. Но моята прочута ракия зиме замезва почти всичкото кисело зеле, а брат ми – когато баба Марта му парфюмира кацата едно хубаво – брои, че е изял три-четири зелки. И изхвърля другите. Надалеч, защото солта не е добро нещо за почвата.

Тия дни отново събираме орехи и горим шумата. Берем ябълки и нареждаме в касети. Мачкам гроздето и тъй нататък. И пак се сетих, че двама старци не могат да изядат толкова, те пак ще изхвърлят готови блага на торището.

Тогава (пиех си кафето на терасата), се попитах какво бихме правили с брат ми, ако случайно попаднем в рая? Как да оберем там всичко? Докъде да изорем и засеем? А бива ли да стоим така със скръстени ръце и да гледаме как прекрасни плодове и зеленчуци капят, та гният?

После изведнъж ме досрамя от себе си. Сетих се (истина беше), че вътрешният ми глас, дълбокият, не е успял да ми прошепне три най-прости и велики думи: „Дай на другия“.

КРАЙ

© Дончо Цончев

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3529>]